

การศึกษาผลกระทบต่อศรัทธาและแนวทางการป้องกันพระภิกษุผู้กระทำความผิด พระธรรมวินัย ในปัจจุบัน*

A STUDY OF THE IMPACT ON FAITH AND GUIDELINES FOR PROTECTING MONKS WHO COMMIT CRIMES IN THE CURRENT DHAMMA AND VINAYA AT PRESENT

พระครูกาญจนกิจโสภณ (ทนากร วรญาณ), พระครูวิโรจน์กาญจนเขต (นัทฤต ที่ปังกโร)

Phrakhru Kanchanakitsophon (Thanakorn Worayano),

Phrakru Wirojkanchanakhet (Nuttakrit Thipungkaro)

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Corresponding Author E-mail: nuttakrit.pat@mcu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มุ่งศึกษา การศึกษาผลกระทบต่อศรัทธาและแนวทางการป้องกันพระภิกษุผู้กระทำความผิดพระธรรมวินัย ในปัจจุบัน ผลจากการศึกษาพบว่า ผลกระทบที่เกิดขึ้นในพุทธศาสนาคือวิกฤตการณ์ศรัทธา ซึ่งทำให้พระสงฆ์มีความตื่นตัวเรื่องการศึกษาไม่ว่าจะเป็นเรื่องธรรมวินัยหรือการศึกษาในระดับอุดมศึกษาให้มีความรู้ที่รอบคอบทันสมัยและสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้เพราะปัญหาที่เป็นเกี่ยวกับพระวินัยนั้นอาศัยความรู้ความเข้าใจและต้องศึกษาอย่างละเอียดมีความรู้เป็นอย่างดีไม่พอจำเป็นต้องปฏิบัติตนให้เป็นที่เลื่อมใสของประชาชนเพราะสำคัญของโลกปัจจุบันนี้ต้องการหลักธรรมไปบูรณาการกับหลักสมัยใหม่เพื่อพัฒนาสังคมและจิตใจ ซึ่งการบัญญัติสิกขาบทหรือศีลที่ว่าด้วยเรื่องเพศหรือเรื่องความผิดนั้นวัตถุประสงค์ในการวางศีลข้อนี้ไว้เพื่อความแตกต่างจากฆราวาสและให้พระภิกษุห่างไกลจากเรื่องของกามกิเลสซึ่งเป็นเรื่องแรกของมนุษย์ และแนวทางในการป้องกันในการที่ไปสู่กระทำความผิด เจ้าอาวาสหรือผู้ปกครองคณะสงฆ์ต้องคอยสอดส่องพระภิกษุ สามเณรผู้อาศัยอยู่ในวัดให้อยู่ในธรรมวินัยและอยู่ในกฎระเบียบของวัด ให้ศึกษาเล่าเรียนประชาชนจำเป็นต้องทำความเข้าใจในเรื่องของหลักธรรมคำสอนผ่านพระสงฆ์ซึ่งเป็นผู้นำทางด้านจิตวิญญาณถือว่าเป็นทางแนวทางในการป้องกัน ส่วนการรักษาศรัทธาของประชาชนนั้นก็ขึ้นอยู่กับวัดนั้น ๆ ว่าจะมีจุดเด่นจุดแข็งในด้านใดบ้าง ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา หรือด้าน การสาธารณสงเคราะห์ รวมไปถึงด้านการเผยแผ่ให้ประชาชนได้รู้จักและเข้าใจคำสอนทางพุทธศาสนาจึงจะสามารถทำให้พุทธศาสนามั่นคงและทำให้พุทธศาสนามีองค์ความรู้ให้แก่ประชาชนสามารถตอบโจทยสังคมเศรษฐกิจบ้านเมืองและสามารถเป็นที่พึ่งของประชาชนในเรื่องของจิตใจได้

คำสำคัญ: ผลกระทบต่อศรัทธา; แนวทางการป้องกัน; พระภิกษุผู้กระทำความผิดพระธรรมวินัย

Abstract

This academic article aims to study Studying the impact on faith and guidelines for protecting monks who commit crimes at present the results of the study found that The impact that this has caused in Buddhism is crisis of faith This makes the monks aware of education, whether it be about Dhamma and Vinaya or higher education, to have careful,

*Received June 14, 2024; Revised September 23, 2024; Accepted September 24, 2024

modern knowledge and be able to solve problems that arise because problems related to the Vinaya depend on Knowledge and understanding must be studied in detail. Knowledge alone is not enough. It is necessary to behave in a way that is respected by the people because the importance of today's world requires the principles of Dhamma to be integrated with modern principles to develop society and the mind. The purpose of laying down the precepts or precepts regarding sex or wrongdoing is to differentiate them from lay people and keep monks away from the matter of sexual desire, which is the first matter of ordination. and guidelines for prevention in committing crimes the abbot or the clergy deputy must keep an eye on the monks. Novices who live in the temple must abide by the Dhamma discipline and the rules and regulations of the temple. To educate people, it is necessary to understand the principles of Dhamma teachings through the monks, who are spiritual leaders, which is considered a way of protection. As for maintaining the faith of the people, it depends on what strengths and strengths the temple has. Whether it is education or public welfare. Including the aspect of propagation Let the people know and understand Buddhist teachings so that Buddhism can be firmly established, and Buddhism will provide knowledge to the people, able to answer the social and economic needs of the country and be able to be a refuge for the people in matters of the mind.

Keywords: Impact on Faith; Prevention Guidelines; Monks Who Commit the First Offense

บทนำ

เมื่อกล่าวถึงการบริหารกิจการคณะสงฆ์ที่เป็นภารกิจของพระสงฆ์ที่จำเป็นจะต้องปฏิบัติและดำเนินการให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยนั้นมียุทธศาสตร์สำคัญคือด้านการปกครองกล่าวถึงการดูแลพระภิกษุสามเณรและประชาชนที่อาศัยวัดจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องรู้มาทำวินัยและสามารถจัดก่อกำจัดอารัตที่หรือผู้ที่ไม่ใช่พระแต่ปฏิบัติตนว่าเป็นพระภิกษุในพุทธศาสนาออกไปจะได้ไม่เป็นข้อครหาและเป็นวิกฤตการณ์ศรัทธาในภาพรวมปัจจุบันนี้มีสื่อเทคโนโลยีออนไลน์มีความเร่งรีบในการทำงานมีความทันสมัยในเรื่องของเทคโนโลยีสารสนเทศและมีความติดต่อกันได้อย่างรวดเร็วแต่สิ่งที่ขาดไปนอกจากนั้นก็คือคุณธรรมจริยธรรมรวมถึงในพุทธศาสนาเองก็ยังมีเรื่องที่จะต้องจัดและกำจัดออกไปในเรื่องที่ผู้เขียนได้ศึกษาที่คือการศึกษผลกระทบต่อศรัทธาและแนวทางการป้องกันพระภิกษุผู้กระทำความผิดพระธรรมวินัยปาราชิกข้อที่ 1 ข้อในปัจจุบันมีข่าวสารเกี่ยวกับการเสพเมถุนมีอยู่มาก เช่น จากกรณีมีข่าวเกี่ยวกับพระสงฆ์ที่ล่วงละเมิดพระธรรมวินัยในวงการสงฆ์เมื่อ 27 ปีที่แล้ว มีเรื่องใหญ่เกิดขึ้น เมื่อ ‘อดีตพระยันตระ’ พระรูปงาม เป็นที่นับถือ มีลูกศิษย์มากมายถูกกล่าวหาว่าล่วงละเมิดสิกขา นำไปสู่การเป็นคดีความ ในที่สุดต้องสึกและออกไปนอกประเทศ

ข่าว Today (2567) เสนอข่าวว่า วันที่ 22 ต.ค. 2564 เรื่องนี้กลับมาอีกครั้ง เพราะมีภาพของ นายวินัย ละอองสุวรรณ หรือ อดีตพระยันตระอมโรภิกขุ กำลังทำพิธีฉลองวันเกิดครบรอบ 70 ปี โดยมีพระสงฆ์และแม่ชีกำลังกราบไหว้ หลังภาพนี้เผยแพร่ออกไป มีผู้ออกมาแสดงความเห็นจำนวนมาก และบางส่วนก็ตั้งข้อสงสัยว่า พระสงฆ์สามารถกราบพระวาสได้หรือไม่ ต่อมาวันที่ 21 ต.ค. 64 ที่สำนักสงฆ์เกพลิตาโพธิวิหาร ต.หนองบอน อ.เมือง จ.สระแก้ว อดีตพระยันตระ ได้แสดงธรรมให้กับลูกศิษย์ที่มีทั้งฆราวาสและพระภิกษุสงฆ์ ที่ร่วมฟังการแสดงธรรมมากกว่า 50 คน พร้อมให้สัมภาษณ์ยอมรับว่า กลับมาประเทศไทยครั้งนี้ รู้สึกคิดถึง

แผ่นดินเกิด คิดถึงญาติโยม โดยเฉพาะลูกศิษย์เก่าๆ ที่แยกย้ายไปอยู่ตามวัด หรือ สำนักต่าง ๆ หลายพื้นที่ จึงเดินทางมาพบปะกับลูกศิษย์ และจะเดินทางกลับสหรัฐอเมริกาวันที่ 27 ต.ค.นี้ ซึ่งตลอดเวลาที่พุดนั้น อดีตพระยันทระ แตนตัวเองว่า “อาตมา”

PPTV Online (2567) ได้เสนอข่าวว่า.พระมหานุ่ม วัย 24 ปีมีสัมพันธ์กับแม่บุญธรรมอดีตนักการเมือง ล่าสุดลาสิกขาหนีออกจากวัดแล้ว พร้อมเปิดใหม่ไลน์ความสัมพันธ์ กลายเป็นประเด็นร้อนทันทีเมื่อเพจเพชฌัญญูตั้งข้อสงสัยว่า โพสต์คลิปลีวีดิโอขณะที่ชายคนหนึ่งเดินถ่ายคลิปเข้าไปในห้องพัก โดยระหว่างทางพบจิ๋วพระถูกถอดกางเกงไว้บริเวณหน้าห้อง เมื่อเปิดห้องเข้าไปพบชายหญิงคู่หนึ่ง โดยฝ่ายชายเป็นพระมหา วัย 24 ปี กำลังนอนเปลือยกายบนเตียงด้วยกันกับฝ่ายหญิงซึ่งเป็นนักการเมืองท้องถิ่น วัย 45 ปี ที่สำคัญทั้งสองมีศักดิ์เป็นแม่ลูกบุญธรรมกันด้วย ล่าสุดเมื่อวันที่ 11 เม.ย. รายงานข่าวแจ้งว่า คนสนิทของนักการเมืองหญิงและสามี ได้ออกมาเปิดเผยว่า ตนรู้จักกับทั้งคู่ตั้งแต่ก่อนที่จะหมั้นกันแล้ว โดยปกติแล้วฝ่ายชายเป็นคนกรุงเทพฯ มีหน้ามีตาในสังคม ส่วนฝ่ายหญิงมีหน้ามีตาอยู่ในจังหวัดทางภาคเหนือ ทั้งคู่เจอกันภายในงานพิธีแห่งหนึ่งที่วัด จากนั้นจึงได้มีการคุยกันเรื่อยมา และได้หมั้นกันเมื่อปี 2565 ตนก็ได้ร่วมงานหมั้นนั้นด้วยหลังจากนั้นฝ่ายหญิงก็มีปัญหาเรื่องเงินมาตลอด มักจะให้ฝ่ายชายหาเงินมาให้ แต่ไม่เคยพอสักที ถึงขั้นฝ่ายชายไปกู้หนี้ยืมสินมาขายบ้าน ขายรถหลักล้าน ซึ่งฝ่ายชายรักผู้หญิงมาก เพราะคิดว่าในเมื่อเป็นคู่ชีวิตกันแล้ว เราก็ต้องช่วยเหลือกัน ก่อนที่ฝ่ายชายจะจับได้ว่าภรรยามีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับพระมหารูปนี้ คือก่อนหน้านี้ฝ่ายหญิงรู้จักกับพระรูปนี้มาเมื่อ 2 ปีที่แล้ว เพราะว่าเคยเป็นเจ้าอาวาสที่วัดแห่งหนึ่ง แต่ก็ห่างหายกันไปประมาณ 2-3 ปี กระทั่งมีหมอดูคนสนิทของผู้หญิงทักมาว่า ให้ไปตามพระรูปนี้กลับมา ก็เลยทำให้ทั้งคู่ได้กลับมาติดต่อกันอีกครั้ง

และถ้าจะกล่าวไปแล้วก็มีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลที่พระพุทธเจ้ายังมีประชาชนอยู่การจะแก้ไขปัญหานี้ต้องอาศัยความรู้การศึกษาและความเข้าใจรวมถึงระบบการปกครองที่มีประสิทธิภาพจึงจะสามารถหาแนวทางที่จะป้องกันได้สิ่งสำคัญก็คือต้องรู้ในเรื่องของพระธรรมวินัยและพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ที่เกี่ยวข้องกับคณะสงฆ์เองจึงจะสามารถที่จะบริหารจัดการคณะสงฆ์ในด้านการปกครองและมีแนวทางที่จะทำอย่างไรให้เกิดศรัทธาแก่ประชาชนคนไทยให้นับถือพระพุทธศาสนาและสามารถนำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาไปใช้ในชีวิตประจำวันเป็นการเผยแผ่พุทธศาสนาโดยอ้อมไปในตัวเพราะฉะนั้นบทความนี้จึงเป็นบทความที่มุ่งเน้นในเรื่องของการกล่าวถึงพระธรรมวินัยรวมถึงสถานการณ์ปัจจุบันที่เกิดขึ้นจะเป็นแนวทางในการป้องกันและพิสูจน์สามเณรที่ปฏิบัติไม่ดีเพื่อให้ท่านอยู่ในขอบเขตของธรรมพระวินัยและสามารถขับเคลื่อนพุทธศาสนาทำงานเผยแผ่ทำงานด้านพุทธศาสนาได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไปได้

ข่าวภาพลบทบทต่อศรัทธาในพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนานั้นมีความเชื่อที่มีเหตุผลอาศัยหลักธรรมคำสอนเน้นการปฏิบัติที่เข้าถึงและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ซึ่งในปัจจุบันความเปลี่ยนแปลงของโลกมีอยู่ตลอดเวลาความทันสมัยและประชาชนมีปัญญาในการดำเนินชีวิตแต่สิ่งที่ขาดไปคือหลักธรรมคำสอนทางพุทธศาสนาที่เป็นที่พึ่งทางจิตใจ เพราะฉะนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ส่งสารคือพระสงฆ์จะนำคำสอนทางพุทธศาสนาทั้ง 84,000 พระธรรมขันธ์ มาสั่งสอนประชาชนหรือนำพาปฏิบัติให้เข้าถึงและสามารถใช้ในชีวิตประจำวันได้นั้นก็จะเป็นอย่างยิ่งจะต้องทำตัวให้เหมาะสมและเป็นผู้ชี้ทางอย่างแท้จริงเพราะฉะนั้นศรัทธาจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญที่พระสงฆ์จะต้องบริหารจัดการศรัทธาถ้ากล่าวในถึงสมัยพุทธกาลนั้นพุทธเจ้าก็เน้นในเรื่องของศรัทธาเป็นจำนวนไม่น้อย เช่น การรับบิณฑบาตแล้วไม่สามารถที่จะให้คนอื่นได้ยกเว้นพ่อหรือแม่ ถือว่าเป็นการรักษาศรัทธาในสิ่งที่ประชาชนบริจาคหรือถวายโดยจิตใจที่บริสุทธิ์เลื่อมใสและยังเกี่ยวข้องกับเรื่องกาลามสูตรที่ไม่ได้ให้เชื่อโดยสืบทอดกันมาหรือเป็นความเชื่อที่ล่องลอยไม่มีหลักฐานแต่ให้เชื่อโดยการนำไปปฏิบัติเพราะฉะนั้น ซึ่งภาพลบท

เกิดขึ้นกับพระสงฆ์บางส่วนเป็นผลกระทบทำให้พุทธศาสนาโดยภาพรวมเกิดความหม่นหมองและการเผยแผ่พุทธศาสนาจะทำได้ยากมากขึ้นเพราะฉะนั้นข้อนี้จึงเป็นข้อที่มีความสำคัญอย่างยิ่งที่พระสงฆ์จำเป็นต้องศึกษาและรู้ธรรมวินัยสิ่งสำคัญคือปฏิบัติมีศีลจารวัตรที่งดงามอยู่ในศีลและนำคำสอนทางหลักพุทธศาสนามาสอนให้แก่ประชาชนได้จึงจะสามารถก้าววิกฤตการณ์ศรัทธาที่เกิดขึ้นที่เป็นภาพลบในปัจจุบันให้ดีขึ้น

ผลกระทบทำให้พระสงฆ์ตื่นตัวเคร่งครัดในพระธรรมวินัย

ผลกระทบที่ทำให้เกิดขึ้นในพุทธศาสนาคือทำให้พระสงฆ์มีความตื่นตัวเรื่องการศึกษาไม่ว่าจะเป็นเรื่องธรรมวินัยหรือการศึกษาในระดับอุดมศึกษาให้มีความรู้ที่รอบคอบทันสมัยและสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ เพราะปัญหาที่เป็นเกี่ยวกับปฐมวียนั้นอาศัยความรู้ความเข้าใจและต้องศึกษาอย่างละเอียดมีความรู้้อย่างเดียวไม่พอจำเป็นต้องปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของประชาชนเพราะสำคัญของโลกปัจจุบันนี้ต้องการหลักธรรมไปบูรณาการกับหลักสมัยใหม่เพื่อพัฒนาสังคมและจิตใจ การที่จะทำให้เกิดความศรัทธาก้าววิกฤตการณ์ศรัทธาให้เกิดขึ้นนั้นจำเป็นต้องมีการประพฤติที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของประชาชนแต่ส่วนมากกล่าวโดยภาพรวมคือการทำที่มีชาวเกิดขึ้นนั้นส่วนใหญ่จะเป็นภาพลบที่เกิดขึ้นสักส่วนใหญ่มีชาวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในลักษณะของพระสงฆ์ประพฤติผิดในปาราชิกข้อที่ 1 สามารถตามธรรมวินัยต้องแก้ไขตามอธิกรณ์อย่างไรก็คงตอบว่าเป็นการต้องใช้อธิกรณ์ข้อที่ต้องเจอหน้ากันคือ สัมมุขวินัย แต่โดยลักษณะการให้ชาวก็คือต้องเป็นภาพลบไปเสียก่อนและทำลายชื่อเสียงของพระภิกษุและสังกัดรวมถึงพระพุทธานุภาพโดยภาพรวมเพราะฉะนั้นผลกระทบที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้ทำอะไรแค่บุคคลที่ประพฤติแต่เป็นการทำลายพระสงฆ์ที่มีการปฏิบัติที่ดีตั้งใจปฏิบัติอยู่ด้วย การตื่นตัวของพระสงฆ์ในเรื่องของการศึกษาธรรมวินัยและการศึกษาข้อกำหนดกฎหมายรวมถึงพระราชบัญญัติคณะสงฆ์จึงเป็นเรื่องที่สำคัญในเรื่องของ นิคคหกรรม ว่าด้วยการที่พระสงฆ์ประพฤติที่เกี่ยวข้องกับอาญาจำเป็นจะต้องลาสิกขาไป แต่เรื่องของการประพฤติผิดทางเพศสำหรับพระมหิกษุ แต่เป็นกฎหมายทั่วไปถ้าเป็นลูกเมียของตนก็ถือว่าไม่ผิดกฎหมายข้อนี้ก็จะมีความเหลื่อมล้ำในลักษณะของกฎหมายอยู่จึงจำเป็นจะต้องศึกษาให้รู้เท่าทันและสามารถครองตนครองคนและของงานสามารถสืบทอดพุทธศาสนาได้ยั่งยืนตามลำดับต่อไป

กรณีศึกษาเรื่องเสพเมถุน

เสพเมถุน คือการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างพระภิกษุ กับมนุษย์หรือมนุษย์ และมีโทษอาบัติปาราชิก ตามข้อบัญญัติทางธรรมวินัย ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ที่ต้องออกจากการเป็นสงฆ์ และยังเป็นความผิดที่ชาวพุทธรับไม่ได้

องค์ประกอบของการเสพเมถุน

1. การให้องค์ชายเข้าไปทางทวาร 3 ทาง คือ ทวารหนัก, ทวารเบา, ปาก ของมนุษย์ หรือมนุษย์ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย
2. การเสพเมถุนกับศพ ทางทวารทั้ง 3
3. การเสพเมถุนกับศพ ที่ถูกสัตว์กัดกินไม่ถึงครึ่งหนึ่ง ทางทวารทั้ง 3
4. การให้ผู้อื่นใส่องค์ชายเข้ามายังทวารของตน
5. การเสพเมถุนตัวเอง เสพเมถุนตัวเองทางปาก โดยการก้มลงอมองคชาตของตน
6. การเสพเมถุนตัวเอง โดยการจับองคชาตของตนใส่ไปยังทวารหนักของตนเอง

การเสพเมถุน จัดเป็นอาบัติหนัก คือ อาบัติปาราชิก มีบทลงโทษให้พ้นจากการออกเป็นพระ

ประเทศไทยอันเป็นดินแดนแห่งพระพุทธศาสนาเคยมีบันทึกเล่าถึงพระภิกษุที่อาบัติปาราชิกสมัยต้นรัตนโกสินทร์ ว่ามีโทษให้ไปเป็นตะพุนหญ้าช้าง อันเป็นโทษที่บางคนบอกว่าร้ายแรงกว่าการประหารชีวิตเสียอีก เนื่องจากในอดีตที่พศกใช้ช้างเป็นยานพาหนะ ในกองทัพเลี้ยงช้างไว้ใช้ยามราชการจำนวนมาก และช้างก็กินอาหารวันละเป็นตัน การเป็นตะพุนหญ้าช้าง ต้องคอยหาอาหารมาให้ช้างอ่อม ถือเป็นเรื่องหนักหนาจนคนที่ทำงานลักษณะนี้บอกว่าขอถูกประหารเสียดีกว่า

อีกความเชื่อหนึ่งของชาวพุทธเกี่ยวกับพระที่อาบัติปาราชิก คือจะกลายเป็นคนดวงตก และทำมาค้าขายอะไรก็ไม่ขึ้น เช่น เคยเป็นคนที่ยืนยง ก็อาจจะเกิดอุบัติเหตุง่าย หรือทำอะไรก็ไม่ราบรื่น รวมไปถึงบิดา มารดา ญาติพี่น้อง ก็จะได้รับอันธพาลไปด้วย พระบวชใหม่จึงมักได้รับคำเตือนจากพระอุปัชฌาย์ว่าให้ระวังผิดศีลปาราชิกโดยไม่รู้ตัว

อาบัติปาราชิก มี 4 ประการ คือ

ห้ามไม่ให้พระสงฆ์เสกเมณฑ

ห้ามพระสงฆ์ลักเอาของหรือทรัพย์ที่เจ้าของหวงแหน หรือไม่ได้อนุญาต

ห้ามพระสงฆ์ฆ่ามนุษย์ ทั้งที่เกิดมาแล้ว หรือยังอยู่ในครรภ์

ห้ามพระสงฆ์อวดอ้างอุตริมนุสสรรม

หากพระภิกษุสงฆ์ทำผิด 1 ใน 4 ข้อนี้ก็จะขาดจากการเป็นพระภิกษุสงฆ์โดยอัตโนมัติ หรือเรียกว่าปาราชิกโดยไม่รู้ตัว แม้จะยังไม่ได้กล่าวลาสิกขาก็ตาม เพราะเป็นความผิดที่รู้อยู่กับตัว ไม่สามารถอยู่ร่วมกับพระภิกษุสงฆ์อื่นๆ ได้ และไม่สามารถกลับมาบวชใหม่ได้ตลอดชีวิต

เมื่อรู้ตัวแล้วไม่กล่าวลาสิกขา ยังคงสบงผ้าเหลือง ให้ผู้คนกราบไหว้ จะกลายเป็นพวก “อลัชชี” หรือผู้ที่ไม่ละอายต่อภาพ

อีกความเชื่อหนึ่งของชาวพุทธเกี่ยวกับพระที่อาบัติปาราชิก คือจะกลายเป็นคนดวงตก และทำมาค้าขายอะไรก็ไม่ขึ้น เช่น เคยเป็นคนที่ยืนยง ก็อาจจะเกิดอุบัติเหตุง่าย หรือทำอะไรก็ไม่ราบรื่น รวมไปถึงบิดา มารดา ญาติพี่น้อง ก็จะได้รับอันธพาลไปด้วย พระบวชใหม่จึงมักได้รับคำเตือนจากพระอุปัชฌาย์ว่าให้ระวังผิดศีลปาราชิกโดยไม่รู้ตัว

วิ.มหา. (ไทย) (1/1/248) ปรากฏว่า ท่านทั้งหลายบริสุทธิแล้วในธรรม คือปาราชิก 4 สิกขาบทนี้ เพราะฉะนั้นจึงนั่งข้าพเจ้าขอถือความนิ่งนั้นเป็นมตอย่างนี้รวมสิกขาบทที่มีในปาราชิกกัณฑ์

ปาราชิกกัณฑ์มี 4 สิกขาบท คือ

1. ปาราชิกสิกขาบทที่ 1 ว่าด้วยการเสกเมณฑธรรม
2. ปาราชิกสิกขาบทที่ 2 ว่าด้วยการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้
3. ปาราชิกสิกขาบทที่ 3 ว่าด้วยการพรากกายมนุษย์
4. ปาราชิกสิกขาบทที่ 4 ว่าด้วยการกล่าวอวดอุตริมนุสสรรม

สิกขาบทเหล่านี้เป็นที่ตั้งแห่งการตัดรากเหง้า อย่างไม่ต้องสงสัย

การเสกเมณฑ คือ การร่วมประกอบกิจกรรมทางเพศของพระภิกษุ ไม่ว่าจะกระทำกับผู้หญิงหรือผู้ชาย หรือกระทำกับสัตว์ก็ตาม เป็น 1 ใน 4 ประการของอาบัติปาราชิก ซึ่งเป็นอาบัติขั้นที่ร้ายแรงที่สุด

หากมีการอาบัติปาราชิกจะสิ้นสภาพการเป็นภิกษุทันทีแม้จะยังไม่สึกก็ตาม ไม่สามารถดำรงเพศเป็นภิกษุต่อไปได้ต้องลาสิกขาทันที และตัดขาดจากการบวชไปได้เลย คือ กลับมาบวชใหม่ไม่ได้

ภิกษุหรือพระภิกษุ (บาลี: ภิกขุ ; สันสกฤต : ภิกษุ) เป็นคำใช้เรียก นักบวชชายใน พระพุทธศาสนา โดยเฉพาะคู่กับภิกษุณี(นักบวชหญิง) คำว่า ภิกษุ เป็นศัพท์เฉพาะในพระพุทธศาสนา เป็นศัพท์บัญญัติที่ใช้เรียกนักบวชชายในพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะ ไม่สาธารณะทั่วไปสำหรับทุก ศาสนา มีความหมายว่า ผู้ขอ (ขอ

อาหาร เป็นต้น) และสามารถแปลว่า ผู้เห็นภัยในวัฏสงสารก็ได้ตั้ง รูปวิเคราะห์ว่า “วฏฺฐสํสาเร ภยํ อิกฺขตฺติ ภิกฺขุ” ในประเทศไทยและประเทศลาว มีคำเรียกภิกษุ “เถรวาท ว่า พระ” แปลว่าผู้ประเสริฐ เป็นคำที่เรียกกันมาแต่โบราณเพื่อเป็นการยกย่องนักบวชในพระพุทธศาสนาเป็นสังฆกรรม 1 ใน 4 อย่างของภิกษุสงฆ์ที่ทำร่วมกัน จัดเป็นสังฆกรรมที่มีน้ำหนักมา ที่สุดหนักแน่นที่สุด ใช้ทำกรรมที่สำคัญมาก เช่น การให้อุปสมบท การให้ปริวาส ให้อุปทาน การสวด สมณศาสน์ เป็นต้น วิธีการ คือ จะมีการสวดญัตติขึ้นก่อน 1 ครั้ง และ สวดอนุสาวนา 3 ครั้ง เมื่อรวมกันจึง เรียกว่า ญัตติจตุตถกรรม แปลว่า กรรมมีญัตติเป็นที่ 4 หมายความว่า กิจกรรมของสงฆ์ที่ทำร่วมกัน โดยต้องทำการสวดญัตติขึ้นก่อน แล้วตามด้วยอนุสาวนาอีก 3 ครั้ง ส่วนสาเหตุที่เรียกว่า ญัตติจตุตถ กรรม (กรรมมีญัตติเป็นที่ 4) ไม่เรียกว่า ญัตติยาภิกรรม (กรรมมีญัตติเป็นเบื้องต้น) เป็นต้น มี เพราะ ตรัสเป็นโวหารแบบปฏิโลม (นัยย้อนศร) เหมือนคำว่า ผสสปลญม (ธรรมมีผัสสะเป็นที่ 5) ในคัมภีร์ ฝ่าย อภิธรรมนั่นเอง ผู้ที่จะเป็นภิกษุได้จะต้องมีคุณสมบัติและผ่านการพิธีอุปสมบทโดยถูกต้องตามพระธรรม วินัย ก่อน เช่น ต้องมีอายุ 20 ปี (เพราะตามธรรมเนียมสมัยนั้นถือว่าอายุ 7-19 ปีจัดเป็นวัยผู้น้อย) และต้องมีส่วนสูง 150 ซม. ขึ้นไป ไม่มีโรคภัยแรง ต้องมีอุปชฌาย์รับรอง ต้องทำพิธีในอุโบสถ การเป็นพระภิกษุนั้นจะต้องถือศีลทั้งหมด 227 ซึ่งเป็นข้อห้ามของพระภิกษุสงฆ์เถรวาท ตามพระวินัยบัญญัติ จัดอยู่ในส่วนอาทิพรหมจารียกาสิกขา ศีล 227 จัดเป็นสิกขาบท ในพระ ปาติโมกข์ ที่พระพุทธเจ้าทรงวางข้อกำหนดไม่พึงละเมิดไว้เพื่อความ เป็นระเบียบเรียบร้อยของคณะ สงฆ์ และเพื่อเป็นข้อปฏิบัติพื้นฐานอันเอื้อต่อการประพฤติพรหมจรรย์ของ พระภิกษุสงฆ์ หากมี พระภิกษุล่วงละเมิดซึ่งเรียกว่า อาบัติจะต้องได้รับโทษตามสถานหนัก-เบา ถ้ามีโทษหนักก็ ให้ปาราชิก หรือขาดจากความเป็นพระสงฆ์หรือโทษเบาก็ให้แก้ได้โดยกล่าวแสดงความผิดของตนกับพระภิกษุ รูป อื่นเพื่อเป็นการแสดงถึงความสำนึกผิดและเพื่อจะตั้งใจประพฤติตนใหม่หรือที่เรียกว่า การแสดงอาบัติ ปลงอาบัติ อาบัติต่าง ๆ

เจตนารมณ์ของสิกขาบทข้อนี้

สิกขาบทนี้ทรงบัญญัติไว้เพื่อให้ภิกษุดำรงตนอย่างเป็นอิสระ ไม่ยึดติดกับโลกียสุขแบบชาวโลก ซึ่ง ต้องยึดติดจนปล่อยวางไม่ได้ทั้งไม่ได้ต้องเสพเสวยกามโลกีย์รำไป มีทุกข์รำไป หากปล่อยได้วางได้ก็จะเป็น อิสระ เบาสบาย มีสุขภาพกายและใจดีอยู่ตลอดเวลา และการที่ภิกษุสามารถเสพเมถุนได้ก็จะทำให้เกิดเป็น ครอบครัวยั่งยืน ซึ่งต้องเป็นภาระอันหนักสำหรับหัวหน้าครอบครัวต้องดูแลทั้งภรรยาและลูกซึ่งก็เป็นการยากที่จะ ทำให้ดีได้เพราะภิกษุเป็นนักบวช ไม่อาจประกอบอาชีพอื่นใดได้นอกจากต้องอาศัยคนอื่นเลี้ยงชีพเลี้ยงชีวิตอยู่ ได้ไปวัน ๆ เท่านั้น

ด้วยเหตุนี้จึงทรงบัญญัติสิกขาบทข้อนี้เข้าไว้กับด้วยมีพระพุทธประสงค์ให้ภิกษุงดเว้นจากการเสพเมถุน โดยเด็ดขาด เพื่อมิให้มีความวิตกกังวล มัวเมาลุ่มหลง ดันรนแสวงหากามสุข หรือต้องรับภาระเลี้ยงดูคนอื่นจน ไม่มีเวลาบำเพ็ญเพียรประพฤติพรหมจรรย์เพราะการเสพเมถุนนั้นเป็นไปเพื่อมีโทษ คือ

- เป็นข้าศึกแก่การประพฤติพรหมจรรย์
- เป็นเหตุให้วุ่นวาย มีภาระมาก เหมือนคนครองเรือน
- เป็นไปเพื่อสะสมกิเลสและกองทุกข์
- เป็นเหตุให้ลุ่มหลงมัวเมา ไม่รู้จักความจริง

อนาปัตติวาร

อนาปัตติวาร หมายถึงตอนว่าด้วยข้อยกเว้นไม่ต้องอาบัติในเพราะการละเมิดสิกขาบท คือในสิกขาบท แต่ละสิกขาบทท่านได้แสดงลักษณะภิกษุที่แม้จะล่วงละเมิดคือไปทำอย่างนั้น ๆ แต่ก็ได้รับยกเว้น ไม่ต้องอาบัติ ตามสิกขาบทนั้น เพราะสิกขาบทได้ทรงบัญญัติไว้ที่หลังการทำเช่นนั้น การทำเช่นนั้นก่อนจึงไม่ถือว่าเป็น ความผิด คือไม่ต้องอาบัติในเพราะข้อนั้น จึงเรียกว่า อนาปัตติ

ในสิกขาบทนี้ท่านแสดงภิกษุผู้ได้รับยกเว้นไม่ต้องอาบัติไว้คือ

1. ภิกษุผู้ไม่รู้ตัว เช่นหลับสนิทจนไม่รู้สีกตัว เมื่อถูกนั่งทับหรือละเมอแล้วทำลงไปโดยไม่รู้สึกตัว
2. ภิกษุผู้วิกลจริต คือภิกษุบ้าผู้มีความประหลาดหรือกิริยาผิดปกติเพราะไม่มีสติสัมปชัญญะ
3. ภิกษุมึจิตฟุ้งซ่าน คือภิกษุผู้มีจิตไม่สงบ พล่านไป ชัดสายไปควบคุมตัวเองไม่ได้
4. ภิกษุผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนา คือภิกษุผู้เร่าร้อนใจทนนิ่งเป็นปกติอยู่ไม่ได้
5. ภิกษุผู้เป็นต้นบัญญัติ คือภิกษุที่กระทำการเป็นครั้งแรก เป็นเหตุให้มีการบัญญัติสิกขาบทข้อนี้ขึ้น

จัดเป็นต้นบัญญัติเรียกว่า อาทิกัมมิกะ ในสิกขาบทนี้คือ พระสุทินน์ ซึ่งเสพเมณธรรมกับอดีตภรรยาตามคำขอร้องของโยมมารดา เพื่อให้มีบุตรไว้สืบตระกูล

ในสิกขาบทแต่ละข้อ ท่านจะแสดงอนาปัตติวารไว้ สำหรับเป็นหลักวินิจฉัยตัดสินว่าต้องอาบัติหรือไม่ ในเมื่อภิกษุไปล่วงละเมิดสิกขาบทหรือไปทำสิ่งที่ชาวบ้านหรือภิกษุด้วยกันเห็นแล้วตำหนิตติงโพนทนาว่าไม่เหมาะสมไม่ควรเข้า โดยเฉพาะภิกษุผู้เป็นอาทิกัมมิกะผู้เป็นต้นบัญญัติจะมีในทุกสิกขาบท และได้รับยกเว้นไม่ต้องอาบัติที่ทรงบัญญัติไว้หลังจากนั้นทุกกรณีในทุกสิกขาบท

วินิตว์ตถุ

วินิตว์ตถุ คือเรื่องที่พระพุทธองค์ทรงวินิจฉัยแล้ว หมายถึงเมื่อมีการกระทำอันส่อว่าจะเป็นการล่วงละเมิดข้อบัญญัติเกิดขึ้น โดยมีภิกษุไปทำขึ้นและเรื่องนั้นถูกนำขึ้นกราบทูลให้ทรงทราบ ทรงรับสั่งตรัสถามโดยวิธีเดียวกับวิธีการบัญญัติสิกขาบทแต่ละครั้ง แล้วทรงวินิจฉัยว่าเป็นอาบัติหรือไม่เป็นอาบัติ

วินิตว์ตถุเช่นนี้ถูกบันทึกไว้ในพระไตรปิฎกในเกือบทุกสิกขาบท ซึ่งสามารถนำมาเป็นตัวอย่างเทียบเคียงตัดสินในการปรับอาบัติของพระวินัยธรได้เป็นอย่างดีและได้ปฏิบัติสืบมาจนทุกวันนี้

ในสิกขาบทนี้มีวินิตว์ตถุจำนวนมาก และพระพุทธเจ้าทรงวินิจฉัยตัดสินไว้ด้วยพระองค์เอง เช่น

ภิกษุรูปหนึ่งเสพเมณกับลิงเพศเมีย ทรงตัดสินว่าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

ภิกษุรูปหนึ่งปลอมตัวเป็นคฤหัสถ์ไปเสพเมณ ทรงตัดสินว่าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

ภิกษุรูปหนึ่งสอดนิ้วมือเข้าไปในองค์กำเนิดของเด็กหญิงจนเธอสิ้นชีวิต ทรงตัดสินว่าไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

ภิกษุรูปหนึ่งมีหลังอ่อน ก้มตัวมององค์กำเนิดของตน ทรงตัดสินว่าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

ภิกษุรูปหนึ่งมืองค์กำเนิดยวดยกองค์กำเนิดขึ้นอม ทรงตัดสินว่าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

ภิกษุรูปหนึ่งสอดองค์กำเนิดเข้าไปในองค์กำเนิดของศพ ทรงตัดสินว่าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

ภิกษุรูปหนึ่งใช้องค์กำเนิดเสียดสีกับเครื่องหมายเพศแห่งรูปปั้นทรงตัดสินว่าไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรูปหนึ่งใช้องค์กำเนิดเสียดสีกับเครื่องหมายเพศแห่งตุ๊กตาไม้ทรงตัดสินว่าไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรูปหนึ่งถูกผู้หญิงชวนให้เสพเมณกับตน ภิกษุไม่ยอม นางบอกว่าจะพยายามเอง ขอให้อยู่เฉยๆ จึงยอมให้นางเสพเมณทรงตัดสินว่าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

ภิกษุรูปหนึ่งเสพเมณกับศพซึ่งส่วนใหญ่ยังสมบูรณ์อยู่ยังไม่ถูกสัตว์กิน ทรงตัดสินว่าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว

ภิกษุรูปหนึ่งเสพเมณกับศพซึ่งส่วนใหญ่ถูกสัตว์กัดกินแล้ว ทรงตัดสินว่าไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติอุลลัจจัย

ภิกษุรูปหนึ่งเก็บกระดูกของสตรีที่ตนเคยรักซึ่งถูกทิ้งไว้ในป่าเข้ามาประกอบกันเข้าจนเป็นรูปร่างแล้ว สอดองค์กำเนิดไปตรงช่องเครื่องหมายเพศสตรีทรงตัดสินว่าไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ

ภิกษุรูปหนึ่งเสพเมณูกับนาคเพศเมีย ทรงตัดสินว่าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
ภิกษุรูปหนึ่งเสพเมณูกับบัณฑิตเกศ(กะเทย) ทรงตัดสินว่าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
ภิกษุรูปหนึ่งจำวัดอยู่ในป่า สตรีคนหนึ่งเห็นเข้าจึงเปิดผ้าแล้วนั่งทับ ภิกษุรู้สึกตัวขึ้น ยินดีเมื่อองค์
กำเนิดของตนได้สอดเข้าไปในองค์ของนาง ทรงตัดสินว่าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
ภิกษุรูปหนึ่งนอนฟังต้นไม้อยู่ในป่า สตรีคนหนึ่งเห็นเข้าจึงเปิดผ้าแล้วเข้าไปนั่งทับ สำเร็จกิจของตนแล้ว
ลุกขึ้นมายืนหัวเราะอยู่ ภิกษุตื่นขึ้นเห็นเข้าจึงถามนางว่าทำอย่างนี้ทำไม นางยอมรับทรงตัดสินว่าเมื่อไม่รู้ตัวก็
ไม่ต้องอาบัติ
ภิกษุรูปหนึ่งนอนพักอยู่ สตรีคนหนึ่งเข้ามานั่งทับองค์กำเนิด ภิกษุรู้สึกตัวขึ้นจึงถืบนางให้พ้นออกไป
ทรงถามภิกษุว่ายินดีหรือไม่ ทูลว่ามีไยยินดีจึงทรงตัดสินว่า เมื่อไม่ยินดีก็ต้องไม่อาบัติอะไร
ภิกษุรูปหนึ่งฝันว่าได้เสพเมณูกับอดีตรักรยาจึงเล่าให้พระอุบาลีฟัง พระอุบาลีตัดสินว่า อาบัติไม่มี
เพราะความฝัน
ภิกษุรูปหนึ่งถูกสตรีนางหนึ่งซึ่งมีศรัทธาอ่อนแอแนะนำให้เสียดสองค์กำเนิดในระหว่างขาอ่อนของนาง
ทรงตัดสินว่าไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ภิกษุรูปหนึ่งถูกสตรีนางหนึ่งซึ่งมีศรัทธาอ่อนแอชักชวนให้เสียดสองค์กำเนิดที่สะดือของนาง ทรงตัดสินว่า
ไม่ต้องอาบัติปาราชิกแต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ภิกษุรูปหนึ่งถูกสตรีชักชวนให้เสียดสองค์กำเนิดที่ง่ามมือของนางทรงตัดสินว่าไม่ต้องอาบัติปาราชิก
แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ภิกษุรูปหนึ่งถูกสตรีชักชวน ยินยอมให้นางใช้มือจับองค์กำเนิดทำให้น้ำอสุจิสลื่นออกมา ทรงตัดสิน
ว่าไม่ต้องอาบัติปาราชิกแต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ภิกษุรูปหนึ่งถูกสตรีชักชวน จึงสอดองค์กำเนิดเข้าไปทางช่องหูทรงตัดสินว่าไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่
ต้องอาบัติสังฆาทิเสส
ภิกษุรูปหนึ่งเป็นผู้เฒ่า กลับไปเยี่ยมบ้าน พบอดีตรักรยา นางบังคับให้สีกแล้วเข้าไปยึดตัว ภิกษุนั้นล้ม
หงายหลังลง นางจึงขึ้นคร่อมนั่งทับองค์กำเนิดของภิกษุ ทรงถามว่ายินดีหรือไม่ ภิกษุทูลตอบว่าไม่ยินดีจึงทรง
ตัดสินว่า เมื่อไม่ยินดีก็ต้องไม่ต้องอาบัติ
ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในป่า ถ้ำยีสสาวะอยู่ ลูกเนื้อตัวหนึ่งเข้ามาแล้วอมองค์กำเนิดของเธอตม้น้ำปัสสาวะ
ภิกษุนั้นยินดีทรงตัดสินว่าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว
สรุปได้ว่า การบัญญัติสิกขาบทหรือศีลที่ว่าด้วยเรื่องเพศหรือเรื่องความผิมนั้นวัตถุประสงค์ในการวาง
ศีลข้อนี้ไว้เพื่อความแตกต่างจากฆราวาสและให้พระภิกษุห่างไกลจากเรื่องของกามกิเลสซึ่งเป็นเรื่องแรกของผู้
บวชจะต้องเจอและมีความรู้สึกที่จะต้องการในเรื่องนั้น ๆ พระพุทธเจ้าได้ทรงประกาศพระพุทธศาสนาแล้วและ
ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าจึงได้ชี้ขาดว่าในเรื่องนี้เป็นข้อขัดกับการปฏิบัติธรรมเพื่อบรรลุพระอรหันต์ต่อไปจึงได้
บัญญัติไว้เมื่อย้อนมาในยุคปัจจุบันนี้เรื่องนี้กลับกลายเป็นเรื่องที่น่าสนใจขึ้นมาทันทีเพราะเป็นเรื่องที่ปร ากฎ
ตามหนังสือข่าวต่าง ๆ สื่อออนไลน์ต่าง ๆ จนเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ระหว่างพระภิกษุไทยที่เป็นสายเถรวาทซึ่งมี
ความเข้มข้นในเรื่องของมารัทธิวินัยแต่เกิดปัญหาเหล่านี้มากกว่าภิกษุมหายานและยังมีความเชื่อได้ว่าภิกษุผู้ที่
กระทำความผิดถึงขั้นปาราชิกสิ่งนั้นมีความเกี่ยวเนื่องกับเรื่องของกรรมและผิดในเรื่องของพระธรรมวินัยอย่าง
ร้ายแรงโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ในเรื่องของนิคคกรรมจำเป็นจะต้องให้ลาสิกขาไป
จนไม่สามารถที่จะกลับมาอุปสมบทจตุตถกรรม เป็นพระได้อีกจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจและเป็นผลกระทบต่อ
ศรัทธาที่มีแก่พุทธศาสนา ถ้าย้อนไปในอดีตที่พระพุทธเจ้าไม่ได้บัญญัติสิกขาบทที่มากจนเกินไปเพราะในสมัย

ยุคที่ตั้งพุทธศาสนาใหม่นั้นพระองค์ได้มีสาวกและสาวกเหล่านั้นส่วนใหญ่ก็เป็นพระอรหันต์ซึ่งสาปหมดกิเลสไม่มีเรื่องที่น่าอับอายหรือทำให้พระองค์ต้องหนักใจแต่ถ้าเป็นสมัยทุกวันนี้คงจะมีสักขาบทอีกหลายข้อที่เกิดขึ้น

แนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหา

กัลยาณมิตร (2567) กล่าวว่า อาจแสดงโดยสรุปได้ว่า ภิกษุจะปาราชิกข้อที่ 1 ได้ ต้องล่วงละเมิดหรือกระทำการต่อไปนี้

1. เมื่อภิกษุเสพเมถุนธรรม โดยให้องค์กำเนิดของตนเข้าไปทางทวารหนัก ทวารเบา หรือทางปากของมนุษย์ (ชาย หญิงกะเทย) ของอมมนุษย์ คือยักษ์เปรต อสุรกาย ของสัตว์ดิรัจฉานเพศเมีย หรือเป็นพันทางที่ปรากฏเพศชัดเจนว่าเป็นเพศผู้หรือเพศเมีย ต้องอาบัติปาราชิก
2. มนุษย์อมมนุษย์หรือสัตว์ดิรัจฉานที่เสียชีวิตแล้ว แต่ชากนั้นยังบริบูรณ์หรือแหงนวินไปบ้างแต่ยังมีอวัยวะที่จะให้สำเร็จกิจในการเสพอยู่ เมื่อไปเสพเข้า ต้องอาบัติปาราชิก
3. ภิกษุถูกข่มขืน แต่ยินดีในการสัมผัส ในขณะที่องค์กำเนิดกำลังเข้าไปก็ถึงที่แล้วก็ดีหยุดอยู่ที่ก็ดีถอนออกก็ดีต้องอาบัติปาราชิก
4. ภิกษุยอมให้ภิกษุอื่นเสพเมถุนในทวารหนักของตน ต้องอาบัติปาราชิก
5. ภิกษุผู้ก้มลงมององค์กำเนิดของตนก็ดีผู้สอดองค์กำเนิดที่ยาวของตนเข้าไปทางทวารหนักของตนก็ดีต้องอาบัติปาราชิก
6. ภิกษุผู้สั่งให้ผู้อื่นพยายามทำเช่นนั้นแก่ตน ก็ต้องอาบัติปาราชิกเหมือนกัน

ในลักษณะของการต้องอาบัติมีลักษณะคล้าย ๆ กัน หมายความว่า มีช่องทางสำหรับการประพฤติดิฉิสำหรับผู้ที่มิเกลสหรือมีช่องว่างที่จะประพฤติดิฉิได้มีหลายข้อที่เป็นการเลียงบาปและไปตามอำนาจกิเลสของตนและการกระทำความผิดเหล่านี้คล้าย ๆ กับลักษณะของการบัญญัติข้อกฎหมายมีช่องว่างสำหรับผู้ที่ทำความผิดต่อไปได้เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงได้บัญญัติตัวลีนคำหมดเพิ่มเติมอย่างเช่นห้ามเสพเมถุนกับสัตว์ดิรัจฉานหรือสร้างสุขที่ยังไม่เลิกไม่เบื่อหน่ายเป็นต้นซึ่งเพื่อความรัดกุมและเพื่อความเรียบร้อยจึงเป็นการบัญญัติเพื่อความรักกลุ่มในสงฆ์ซึ่งในพระสงฆ์ในปัจจุบันก็มีแนวทางในการที่จะศึกษาและทำความเข้าใจในเรื่องเหล่านี้พอสมควรเพราะฉะนั้นแนวทางที่จะนำไปสู่การป้องกันก็ต้องมีความรู้และสามารถนำความรู้ที่นั้นมาสืบทอดได้มาเผยแผ่ให้แก่พุทธศาสนิกชนและในส่วนของพุทธศาสนิกชนที่เป็นชาวพุทธก็จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในส่วนนี้ไม่ถือมงคลตื่นข่าวเน้นในเรื่องของหลักความจริงและการทำตนให้พ้นทุกข์ไม่ไปถือว่าเป็นพุทธศาสนาโดยทั้งหมดแต่ให้ถือว่าเราคือส่วนหนึ่งของพระพุทธศาสนาที่จะช่วยขับเคลื่อนพุทธศาสนาให้ดำรงคงอยู่ตลอดไปเพราะฉะนั้นบริษัทที่ไม่ว่าจะเป็นเพื่อพิสูจน์ไปรษณียอุบาสิกาล้วนแต่มีความสำคัญที่จะช่วยรักษาพุทธศาสนาโดยอาศัยฐานความรู้ซึ่งในปัจจุบันนี้นอกจากถือทำวินัยแล้วยังมีการศึกษาในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์รวมถึงกฎหมายและสมาคมและกฎหมายต่าง ๆ จะเป็นพระภิกษุหรือเป็นประชาชนก็สามารถศึกษาและเข้าใจได้การทำให้เสื่อมเสียพระพุทธศาสนานั้นมีหลายช่องทางที่ปิดเปิดช่องให้ผู้ที่บ่อนทำลายและสร้างโอกาสที่จะทำลายพระพุทธศาสนามีเยอะมากเพราะฉะนั้นการถือคำสอนโดยมีฐานความรู้ทางพุทธศาสนาจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

กรณีพระภิกษุสงฆ์กระทำความผิด อาบัติปาราชิก ข้อเสพเมถุน เพราะเหตุที่พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ไม่ได้บัญญัติไว้ ทำให้ปัญหาพระภิกษุสงฆ์กระทำความผิดพระธรรมวินัยข้อนี้ และกำลังเป็น ปัญหาใหญ่ในสังคมไทย โดยเฉพาะกรณีของพระภิกษุสงฆ์เสพเมถุนโดยความยินยอมของหญิง (ซึ่งไม่ เป็นความผิดทางอาญาของรัฐ) ก็ไม่มีกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดไว้ ทำให้บุคคลซึ่งบวชเข้ามาในพระ ศาสนากระทำความผิดอย่างไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด เป็นผลให้เสียหายต่อสถาบันสงฆ์ไทย และเป็นการทำลาย

พระศาสนาโดยตรง เพราะเท่ากับว่าพระภิกษุสงฆ์ซึ่งดูแลพระศาสนากระทำผิดพระธรรมวินัยร้ายแรง เสียเอง ปัญหาผลกระทบของการบังคับใช้กฎหมายกับพระธรรมวินัยข้อเสพเมณฺ

สรุปได้ว่า แนวทางในการป้องกันในการที่ไปสู่กระทำความผิด เจ้าอาวาสต้องคอยสอดส่องตั้งแต่ในส่วนของวัดคือเจ้าอาวาสตามหน้าที่อำนาจหน้าที่มาตรา 37 38 แห่งพระราชบัญญัติสงฆ์ที่จำเป็นจะต้องคอยสอด ภิคุสามเณรและผู้อาศัยอยู่ในวัดให้อยู่ในธรรมวินัยและอยู่ในกฎระเบียบของวัดและให้ศึกษาเล่าเรียนตามมาทำวินัยที่ถูกต้อง มีการศึกษาในระดับนักธรรมตรี โท เอก หรือ เปรียญธรรมรวมถึงอุดมศึกษาเพื่อให้เข้าใจถึงรากศัพท์ของภาษาทางพุทธศาสนาหรือในคำอธิบายที่เป็นการเรียนในระดับอุดมศึกษาที่มีการศึกษาในส่วนของพระไตรปิฎกและประชาชนสามารถที่จะทำความเข้าใจในเรื่องของหลักธรรมคำสอนผ่านพระสงฆ์ซึ่งเป็นผู้นำทางด้านจิตวิญญาณจะถือว่าเป็นทางแนวทางในการป้องกันส่วนการรักษาศรัทธาของประชาชนนั้นก็ขึ้นอยู่กับวัดนาน ๆ ว่าจะมีจุดเด่นจุดแข็งในด้านใดบ้างไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษาหรือด้านการศึกษาทางสงเคราะห์รวมถึงด้านการเผยแผ่ให้ประชาชนได้รู้จักและเข้าใจคำสอนทางพุทธศาสนาก็จะสามารถทำให้พุทธศาสนานั้นคงและภาพข่าวที่เป็นภาพลบทำให้พุทธศาสนาเมืองค์ความรู้ให้แก่ประชาชนสามารถตอบโจทย์สังคมเศรษฐกิจบ้านเมืองและสามารถเป็นที่พึ่งของประชาชนในเรื่องของจิตใจได้

ภาพที่ 1 : การศึกษาผลกระทบต่อศรัทธาและแนวทางการป้องกันพระภิกษุผู้กระทำความผิดพระธรรมวินัยในปัจจุบัน

สรุป

การศึกษาผลกระทบต่อศรัทธาที่มีต่อพุทธศาสนาเกี่ยวกับเรื่องพระภิกษุผู้กระทำความผิดพระธรรมวินัย เป็นสิ่งที่กระทบต่อพระพุทธานุภาพและกระทบต่อศรัทธาของประชาชนอย่างแน่นอนเพราะในเรื่องข่าวแบบนี้มีการตีแผ่ทางสังคมถึงแม้ไม่มีการตีแผ่ในสังคมพุทธศาสนาที่มีความเลื่อมใสในระดับสูงอาจจะลดความเลื่อมใสหรือผู้ที่ไม่มีไม่มีความเลื่อมใสอยู่แล้วอาจจะไม่มีความเลื่อมใสไปอีกเลย ข่าวเหล่านี้ก็เป็นเรื่องที่กระทบโดยอ้อมกับพุทธศาสนาพอสมควรส่วนวิธีแก้ไขก็จะต้องให้ผู้ที่กระทำความผิดนั้นได้รับโทษคือได้ลาสิกขาบทและประพฤติตนเป็นคนดีในสังคมเป็นฆราวาสและวิธีป้องกันคือการกระทำความผิดเหล่านี้ก็อยู่ที่การอบรมสั่งสอนและการให้เข้าใจว่าธรรมวินัยรวมถึงพระราชบัญญัติคณะสงฆ์และกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับคณะสงฆ์ให้มีการศึกษานอกจากจะทำวินัยแล้วก็มีการศึกษาเรื่องธรรมะให้รู้กฎแห่งกรรมนอกเหนือจากนั้นก็ยังสามารถที่จะไปสั่งสอนญาติโยมให้เข้าใจในพุทธศาสนาเพื่อทำให้พระสงฆ์มีความเข้าใจและมีความรู้ใหม่ๆที่จะ

มาสอนแก่ประชาชนในเรื่องของกฎแห่งกรรมในเรื่องของโทษของการประพฤติดีศีลธรรม พระสงฆ์จะเห็นคุณค่าในตนเองว่าเราเป็นผู้ที่เป็นตัวแทนของพระพุทธเจ้าจึงจะสามารถที่จะมีศักยภาพที่จะเผยแผ่พุทธศาสนาต่อไปในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

PPTV Online. (2567). สឹกแล้ว! พระมหาเสพเมธุนกับอดีตนักการเมือง พร้อมเปิดใหม่ไลน์ความสัมพันธ์.

สืบค้น 11 พฤษภาคม 2567, จาก <https://n9.cl/xd9t1>

กัลยาณมิตร. (2567). ปาราชิก 4. สืบค้น 12 เมษายน 2567, จาก <https://citly.me/73lwz>

ข่าว Today. (2567). เปิดประวัติ ‘อดีตพระยันตระ’ ก่อนดราม่า พระสงฆ์กราบไหว้. สืบค้น 11 พฤษภาคม

2567, จาก <https://workpointtoday.com/politics-monk22/>

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. 2539.

